

цето си до възглавницата. Ненко много ясно видя, че в тъмния ъгъл се запали от само себе си жълта свещица. Още повече се изплаши и се престори на заспал. На софрата вече никой не приказваше за крушата. Това го успокои и се унесе в сън. Изведнъж запалената свещица се раздвижи и тръгна към Ненко. Също като на яве, той видя, как свещицата се превърна на жълта круша, излезе от плевника и с тънки крачки тръгна към софрата. Ненко изтича да я пресрещне и похлупи с коша, но крушката подскочи, промъкна се между краката му и кацна като птичка срещу баща му. Ненко се изплаши и извика плачливо на сън:

— Татко, прости ми, друг път няма да крада круши!

Ненко се разсъни, изхълца и се сгуши в тъмния ъгъл. Баща му строго го попита:

— Крадливий синко, какво направи крушата, изяде ли я?

— Не съм я изял. Скрих я в плевника! — проплака Ненко.

— Стани и иди да я донесеш!

— Нека да отиде така.

— Ааа! Страх ли те е? Сам си я откраднал, сам ще я донесеш. Крадецо, ставай!

Ненко тръгна към вратата с плач. Двете му сестри се приготвиха да го придружат, но бащата ги спре, и те останаха на външната врата да го чакат. Ненко разшири очи, огледа тъмния двор и погледна жално към сестрите си. Те заприказваха високо да го насърчат. Ненко изтича до стария плевник, с примряло от страх сърце влезе, грабна крушата и запъхтян се върна при сестрите си.

Ненко пристъпи виновно до баща си и му подаде крушата. Той-я взе и рече:

— Сега за наказание, ние ще изядем крушата, а ти само ще ни гледаш!

Бащата разряза крушата и даде по рязан на всеки, само на Ненко не даде. Майката се застъпи за него.

— Дай и на детето да си хапне!

— А той помисли ли за нас, когато открадна крушата?

— Той е дете, пък и крушите са за децата. Аз ще му дам моя дял.